

Libris.RO

© 2018 Cosmina Posedaru

© 2018 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POSEDARU, COSMINA

Pierdut în Purgatoriu / Cosmina Posedaru. - Domnești : Quantum Publishers, 2018

ISBN 978-606-8862-20-0

821.135.1

Tipărit în România

Cosmina Posedaru

Pierdut în Purgatoriu

El

Ploaia din nou, la fel ca în atâtea alte nopți. Picăturile mari se loveau violent de sticla geamurilor, amenințând să o spargă. Mă aflam pe scaun, la birou, la fel ca întotdeauna. Nelipsita durere de cap devenea din ce în ce mai puternică, iar ginul cu care încercam să o înec încetase de mult să-și mai facă efectul.

Cântăream arma cu grijă, mutând-o dintr-o mână într-alta, atent la fiecare detaliu. O cunoșteam bine. Era arma mea de lucru, primită în dotare atunci când am intrat în serviciul secției de poliție din Catford. Și nu era prima oară când o analizam astfel, gândindu-mă dacă era sau nu momentul să pun capăt calvarului.

Ploaia. Ginul. Arma. Un scenariu care începea deja să devină rutină și de care eram sătul. O mie de voci mi se amestecau prin cap, agravându-mi durerea. Dar acolo, în umbra conștiinței mele, simțeam păianjenul care mi se cățara pe creier, încercând parcă să acopere toată materia cenușie. *Nu este real!* mi-am zis, scuturându-mi capul spre stânga și spre dreapta. Eram conștient de asta. Însă sentimentul persista și trebuia să mă abțin să nu-mi scarpin urechea cu țeava pistolului.

Uită-te la tine! Ești patetic! În fiecare seară stai aici și te gândești dacă este sau nu timpul să îți zbori creie-

rii, și totuși, nu o faci. Nu înțeleg! Mai ai vreun motiv pentru a-ți continua existența? Trage-ți odată un glonț în cap! O să fie cel mai bun lucru pe care l-ai făcut în toată viața ta! mi-a zis răutăcios ea. Ea – acea proiecție a tuturor gândurilor mele negative, năluca pe care, de la un timp, ajunsese să o văd alături de mine, să o aud, să o dis-ting. Nu mai era de mult doar o voce. Era deja o a doua persoană, o variantă a conștiinței mele, o figură care mă detesta enorm, o creatură care mă considera un parazit al propriului corp. Noaptea îmi șoptea, alungându-mi somnul, sau apărea de fiecare dată când rămâneam singur, provocându-mă, forțându-mă să iau măsuri.

Am făcut terapie. Am luat pastilele pe care mi le-au dat. „Depresie acută cu episoade psihotice”, așa suna eticheta pe care mi-au pus-o. Asta e tot ce au văzut la mine. Un caz, un alt număr pe o foaie. Un borcan cu pastile și multe discuții constructive. Medicamentele lor mi-au încețoșat mintea și mi-au blocat trăirile. Nu m-au ajutat, iar atunci când am încetat să le înghit, în ciuda asigurărilor multiple că nu vor exista consecințe, am trecut prin sevraj.

Am trăit zile cumplite. Am început să beau alcool ca să îmi amorțesc rațiunea. Dar vocile îmi rămâneau alături tot timpul, hărțuindu-mă. Erau lucruri auzite de la diferite persoane din copilăria mea, așa mi-au spus „specialiștii”. În viziunea lor, copilăria părea să fie mereu sursa tuturor problemelor.

Și totuși, soluția este atât de simplă! Nu trebuie

decât să apeși trăgaciul, doar știi cum se face. De ce alegi să continui să te bălăcești în mediocritatea asta? Crezi că îi ești cuiva de vreun folos? Chiar crezi că fără tine nu s-ar putea rezolva cazurile? a intervenit vocea, oarecum plictisită.

M-am uitat la dosarul de pe birou. Un criminal în serie care făcuse deja șase victime, iar noi nu știam mai nimic. Eram în ceață, dar nu îmi permiteam să dispar acum, când era așa mare nevoie de mine.

Te minți singur, și știi asta! mi-a replicat vocea, cu dezgust.

Am mai luat o gură din băutura spirtoasă și am ezitat. Până la urmă, poate nu eram așa bun în ceea ce făceam. Carter și Clane se puteau descurca și fără mine. De ce să mai continui? Nu am trecut oare prin destule deja?

Dar nu poți renunța, dragul meu. Este prea devreme. De această dată, am auzit vocea plăcută a bunicii mele. Era singura voce care nu mă ura. Chiar și dincolo de mormânt, ea continua să mă apere cumva, prin intermediul minții mele distorsionate.

Eram obosit, dar știam că nu voi putea dormi. Somnul era așa de rar, încât devenise ceva aproape special. Iar în acele momente, când reușeam să mă deconectez de la tot, eram bântuit de coșmaruri care de care mai ciudate, mai rele. Aproape că preferam să rămân treaz, așa puteam munci măcar. Munca era singurul lucru care mă ajuta. Dacă mă concentram pe ceea ce făceam, pu-

team estompa, măcar momentan, gălăgia din capul meu. Se făcea liniște, iar eu găseam undeva puterea de a merge mai departe.

Am oftat și am lăsat arma pe masă.

Lașule! am auzit-o din nou, dar nu am băgat-o în seamă.

Mi-am petrecut restul nopții concentrându-mă asupra detaliilor pe care le aveam în legătură cu crimele. Era deja lumină afară când m-am ridicat de pe scaun, iar ploaia încetase. Cumva, reușisem să supraviețuiesc încă o zi.

Întrebarea era: cât timp voi mai fenta inevitabilul?

Ea

Mi-am aranjat cu grijă clama în părul sălbatic, apoi am zâmbit încurajator feței din oglinda ornată cu lumini tip licurici. Eram mândră de ceea ce reușisem. Arătam ca un adevărat profesionist. Nu erau dese ocaziile în care eram invitată să creez profilul psihologic al unui ucigaș în serie. Asta era ceva relativ nou și incitant. Îmi pregătisem foi cu detalii amănunțite, diagrame, schițe – tot ce trebuia. Ce mai, eram ca un student care avea proiectul bine pus la punct.

— Deci, lucrezi cu concurența acum? m-a șicanat Cassidy aseară, văzându-mă atât de entuziasmată.

De pe vremea când împărțeam aceeași cameră de cămin, în facultate, ea a rămas prietena mea cea mai bună. A ajuns șefa poliției metropolitane, sau comisar – cum insista să o numesc, iar eu, psihiatru. Aveam cariere diferite, dar, ocazional, apăreau parteneriate. Asta nu însemna că lucram exclusiv pentru secția ei.

Mi-am mai aranjat o dată costumul în oglindă, apoi, semeață, am ieșit pe ușă.

Pentru că stăteam în Plaistow, zonă aflată relativ aproape de locul unde voiam să ajung, am optat pentru mersul pe jos. Era una dintre acele zile în care soarele strălucea binevoitor, binecuvântând cerul cu sclipiri aurii, despuindu-l de mantia gri de toate zilele. Totuși,

iubeam această vreme capricioasă. Îmi amintea de casă. Deși nu se putea spune că mă aventurasem prea departe. Irlanda era la o aruncătură de băț de Londra. Dar acest oraș, deși fermecător într-un mod irepetabil, însă aglomerat și cam mohorât, n-ar fi putut concura niciodată cu atmosfera energică dată de verdeța luxuriantă din Kilkenny. Am oftat, cuprinsă de melancolie, și mi-am atins pandantivul de aur de la gât. Reprezenta o interpretare a nodului celtic, în formă de inimă.

Văzusem lumina zilei într-o familie în care respectul pentru cultură și tradiție era la mare preț, însă dragostea pentru tot ce reprezenta locul natal nu venea doar din sămânța învățăturilor plantate în inima mea, ci de undeva, de mult mai departe.

Am zâmbit, gândindu-mă la toate poveștile pe care le-am auzit vreodată, majoritatea despre zeița al cărei nume îl purtam. Așa se face că am ajuns la secția de poliție într-o stare de spirit excelentă. Clădirea era întunecată și sumbră, dar nu m-am lăsat intimidată. Am pășit înăuntru cu toată grația de care, slavă cerului pentru orele mele de dans, nu duceam lipsă. După o scurtă discuție cu o secretară, am fost prompt preluată de către căpitanul Monroe.

— Nu putem începe ședința fără dumneavoastră, domnișoara Byrne, urmați-mă, vă rog, către sala de raport, m-a invitat el.

În jurul mesei plasate în centrul încăperii, am putut observa câteva persoane vorbind între ele, extrem

de preocupate.

Dar ochii mei s-au ațintit direct asupra tânărului *acela*. Părea foarte obosit, iar ochii săi, de un albastru deschis – o culoare ce semăna foarte mult cu aceea a gheții care se forma în fiecare iarnă pe lacul de acasă – păreau să privească în gol. Deși hainele-i erau curate, aspectul său general era oarecum neîngrijit.

Unele afecțiuni se puteau recunoaște dintr-o singură privire, iar depresia tipului acesta era greu de trecut cu vederea. Mă întrebam cum de ceilalți nu observau semnele atât de clare ale maladiiei? Sau poate că știau și alegeau să nu facă nimic în privința asta.

— Aceasta este Artio Byrne, psihiatru de top al Centrului De Sănătate Mentală din Newham. Domnișoara doctor a încropit profilul psihologic al criminalului pe care noi l-am poreclit „Casanova”, mi-a făcut căpitanul intrarea.

— Mulțumesc, domnule căpitan. Ați ales să apelezi la mine și sper ca observațiile mele să vă fie de folos. După cum știți deja, acest criminal în serie se individualizează prin modul său de operare atipic. Mai concret, lipsește orice urmă a unui tipar. Fiecare femeie a fost omorâtă în alt mod: strangulare, împușcare, lovitură mortală cu un obiect bont, înjunghiere... Omul nostru le-a încercat pe toate, fără să lase amprente sau obiecte străine la locul faptei, fără să revendice trofee. Nici măcar femeile pe care le-a ales să îi fie victime nu sunt asemănătoare în vreun fel. În concluzie, nu putem schița un

portret robot al esenței *pasiunii* sale. Știm că își agrează sexual victimele, dar, din nou, nu a lăsat nicio probă biologică viabilă. Domnilor, nu știu cât de mult vă vor ajuta descoperirile mele, dar presupun că orice informație poate să vă fie de folos în această situație. Ce am putut distinge clar este inteligența rece a acestui individ. Este foarte familiarizat cu procedurile poliției, așa că face tot posibilul să rămână *curat*. Fără amprente, urme sau materiale. Este foarte meticulos în ceea ce face, foarte răbdător. Suspectez că slujba sa este, cel mai probabil, una de birou, posibil în fața unui calculator, iar victimele sale nu sunt pentru el decât un șir de numere. Nu are un tipar de femeie pentru că nu dorește așa ceva. Are un instinct sexual care i-a fost reprimat, deci face parte, cel mai probabil, dintr-o familie religioasă care i-a impus multe restricții. Acum este liber să își urmeze fanteziile, nu mai este legat de familie și nu cred să-și fi format el una. Cred că este foarte probabil să își fi omorât părinții Toată ura aceea reprimată... Nu s-a simțit cu adevărat liber până nu a tăiat de la rădăcină motivul cenzurării sale. Se prea poate, la fel de bine, ca moartea părinților să fi survenit accidental sau în urma unei boli, dar, în orice caz, Casanova este un izolat social. Nu mai are pe nimeni. Mă îndoiesc că ocupă o funcție importantă. Probabil, preferă să rămână în anonim, suficient de muncitor, încât să își păstreze postul, dar fără dorința de ascensiune. Este un om în formă, fără să fie supradimensionat. Dorința lui de a rămâne undeva în umbră, neob-

servat, e nativă, probabil, un efect secundar al educației religioase severe. Este un inadaptat mânat de instincte animalice, și totuși, calculat și rece. Dualitatea asta cred că este o formă de tulburare de personalitate. Două fețe ale aceleiași monede, omul rațional care își ascunde urmele și își plănuiește fiecare pas, și animalul care nu știe decât să atace, să agrezeze. Ciudat este însă că partea dominantă este, culmea, cea rațională. Este destul de conștient de sine și de ceea ce face, astfel încât să atace doar la momentul oportun și, de fiecare dată, ucide în mod diferit. În ciuda tulburării, este complet vinovat de acțiunile sale, pot depune mărturie în instanță atunci când se va pune problema deplinătății mintale. Cred chiar că este liniștit, gândindu-se că, dacă va fi prins, poate invoca această problemă pe care și el știe că o are. Nu cred că a fost tratat, deci nu are rost să îl căutați în sistemul medical. Dar ați putea încerca. Cine știe? Puțin noroc nu ar strica în afacerea asta. Am făcut câteva calcule în funcție de locurile în care au avut loc crimele și am ales o arie în care s-ar putea ca acesta să locuiască. Procedura nu este sută la sută eficientă, dar este un început. Nu vă voi plictisi cu schițele și diagramele pe care le-am făcut, dar voi lăsa toate foile mele aici, la secție, să vă fie la îndemână oricând veți avea nevoie. Nu am făcut decât să punctez detaliile care mi s-au părut mai importante. Mă tem că munca grea va cădea tot pe umerii voștri. Vă mulțumesc pentru atenție și vă doresc mult succes! le-am urat și m-am înclinat politicos.

În mod normal, aş fi fost mulţumită de cum a ieşit discursul meu. Nu eram cea mai bună la vorbitul în public şi fiecare victorie în acest domeniu însemna foarte mult pentru mine. Însă, tot timpul cât am făcut asta, privirea mi-a fost atrasă de acel tip care, la rândul lui, mă fixa atent, înregistrând parcă fiecare cuvânt pe care îl spuneam. A fost ca şi cum descoperirile mele aveau relevanţă doar pentru el, iar ceilalţi erau doar nişte figuranţi într-o scenă care nu-i privea. Nu mi-a scăpat nici faptul că stătea singur, oarecum izolat de restul participanţilor la întâlnire, nici că era tratat cu un respect deosebit.

Am mai vorbit puţin cu căpitanul, care mi-a mulţumit sincer pentru ajutor. Cel puţin, aşa spunea. Eram conştientă că informaţiile mele nu însemnau mare lucru. Le-am dat o schiţă vagă pe care ei trebuiau să o umple cu detalii amănunţite. Mă bucuram în sinea mea că oamenii cu care aveam de-a face, pacienţii mei, erau atât de transparenţi. Nu exista niciun mister, nicio necunoscută.

Mă atrăgea profesia oamenilor legii. Mereu o rugam pe Cassidy să îmi povestească ce se mai petrecea pe la muncă, şi mă încântau momentele când puteam pătrunde în acest spaţiu exclusivist. Dar nu aş fi putut niciodată să fac ceea ce făceau ei. Siguranţa era un scut, cunoaşterea era armura care mă proteja. Învăţasem să devin atentă la detalii, căci ştiam unde poate aduce ignoranţa. Am dat din cap, hotărâtă să nu mă gândesc din nou la dezamăgirile din trecut.

După ce m-a salutat, căpitanul a plecat spre tânărul care îmi atrăsese atenţia. Părea să fie o autoritate pe aici. Monroe i se adresă pe un ton prietenesc şi, înainte să plece, i-a pus încurajator o mână pe umăr.

Am rămas un moment pe loc, nehotărâtă. Să mă implic în povestea asta sau să îmi văd de drum? Era o şansă foarte mare ca bărbatul să îmi refuze ajutorul. Majoritatea o făceau. Depresivilor le era foarte greu să recunoască şi să accepte ajutorul altora. Şi totuşi... I-am studiat chipul palid, cearcănele evidente şi barba ţepoasă pe care nu se obosise să şi-o radă.

Mi-am urmat intuiţia.

— Bună, i-am spus pe cel mai călduros ton posibil. Nu am putut să nu îţi observ... starea, am continuat ezitant. Uite, ia cartea asta de vizită. Acolo este trecut numărul la care pot fi găsită în orice zi, la orice oră. Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, te rog să nu eziţi să suni.

Am aşteptat să spună ceva, orice, şi, pentru că nu făcea asta, uşor încurcată, am vorbit iute:

— Ştiu că sunt o necunoscută bizară, dar poate îţi voi putea fi de folos.

S-a uitat la mine, dar nu a schiţat niciun gest. I-am îndesat cartea de vizită într-o mână şi m-am scuzat elegant. Tot drumul către uşă am putut să-i simt privirea aţintită asupra mea. Acei ochi reci, ca două văi fără fund, mi-au rămas în minte toată ziua, urmărindu-mă nemi-loşi din adâncurile conştiinţei mele.

Ea

Nu mă așteptam ca misiunea mea să fie atât de grea. Prima săptămână a fost un dezastru. În afară de scurtul rezumat al copilăriei lui, nu am reușit să scot altă informație relevantă de la el.

Refuza comunicarea cu îndârjire și toate răspunsurile sale erau monosilabice. Noaptea, când eu adormeam fără să vreau, știam că bea, iar atunci când l-am confruntat mi-a spus că nu este alcoolic și consuma doar puțin pentru a învinge durerile de cap. Dar nu asta era problema. Îl auzeam uneori când mă prefăceam că dorm adânc. Vorbea singur sau, mai degrabă, cu vocile din capul lui, cele despre care spunea că era conștient că nu există. După răspunsurile lui, îmi dădeam seama ce luptă puternică se ducea înăuntrul său și începeam deja să am dubii. Puteam să îl ajut?

Când i-am auzit povestea, am crezut că depresia fusese cauzată de moartea bunicii sale, dar asta nu părea să fie complet adevărat. Izolarea autoimpusă, traumele provocate de familie, pierderea singurei ființe dragi, poate și o serie de situații pe care le-a întâlnit la muncă, toate astea au avut câte un rol în distrugerea acestui om. Dormea foarte rar și, atunci când reușea, se vânzolea tot timpul, chinuit de coșmaruri. Mânca puțin și părea că se

forțează să înghită fiecare îmbucătură. Procedam bine privându-l de tratamentul de care putea beneficia la centru? Încercam să mi-l imaginez înconjurat de doctori, refuzând vehement să își ia medicația, închizându-se în el din ce în ce mai mult, pentru că pierdea singurul lucru pe care îl mai avea, libertatea.

Am realizat că nu avea nevoie de un doctor. Un companion, în schimb, îl putea ajuta. Un prieten foarte atent, care să se asigure că nu își ignora sănătatea. Momentan, nu reușisem să-i descopăr niciun interes, în afară de muncă și muzică. Despre cel din urmă am aflat tot mulțumită aventurilor sale nocturne. Părea să prefere muzica veche, în special rock-ul și jazz-ul. M-am gândit să încerc să îl tratez cât se putea de normal. Poate chiar să-l conving să facem activități simple împreună, gen uitatul la televizor. Orice i-ar fi fost benefic în locul rutinei al cărei sclav devenise.

În ziua aceea, m-am întâlnit cu Cass, la prânz. Era „ieșeala” noastră săptămânală, un obicei pe care îl păstram, indiferent de cât de aglomerate eram cu munca.

— Deci, lasă-mă să înțeleg, vrei să-i devii un fel de dădacă? a rezumat ea toate explicațiile mele întortochiate într-o singură propoziție concisă.

— Ceva de genul, am oftat eu, învinsă de logica ei infailibilă.

— Nu știi ce să zic, Arti. Îmi pare că te-ai înhămat la o căruță cam grea pentru cei doi cai putere slă-